



..., protože Bůh je láska

Jmenuji se Katarína – dnes sestra Veronika z Komunity Blahoslavenství. Vzpomínky na začátek mého návratu k Bohu jsou pro mě dodnes stále velmi krásné a důležité. Bylo to v čase mého studia na vysoké škole, v dobách normalizačního komunismu. Nebyla jsem tehdy nevěřícím člověkem – ateistou, naopak, myslím, že jsem byla celkem dobrým děvčetem z katolické rodiny.



Byla jsem věřící, ale jak si vzpomínám, život s Bohem pro mě v čase dospívání mnoho neznamenal. Alespoň já jsem to s Ním vážně nemyslela.

V prvních letech studia na VŠ se mi podařilo úplně vytěsnit pojem existence Boha. Zdálo se mi, že bez Boha můžu celkem pokojně žít, že mi vůbec nechybí. Když jsem totiž byla doma, kde bylo přítomné jedno velké rodinné trápení, modlila jsem se už jako dítě a potom jako dospívající člověk, aby Bůh zasáhl. Ale On jako by mě neslyšel. Anebo byl bezmocný...

A tak odchod na školu, daleko od domova, jsem začala velmi rychle prožívat jako osvobození. Zdálo se mi, že konečně žiju, dopřávala jsem si každou „radost“, kterou život dává. Ale potom, po jednom nočním flámu, když už jsem v posteli usnala, probudil mě najednou pocit bolesti. Konec konců jako už mnohokrát předtím. Mívám arytmií a tehdy se mi zdálo, že si srdce dělá, co chce. Bylo mi na omdlení a měla jsem pocit, že do rána nepřežiju. Protože to bylo na internátu a já byla sama na pokoji, vyšla jsem pro jistotu ven na chodbu a na schodišti čekala na smrt.

Říkám si totiž: „Když už mám umřít, tak ať mě aspoň ráno někdo najde.“

Jak jsem tam tak seděla a nechápala, co se se mnou vlastně děje, tehdy mi poprvé po dlouhé době přišel na mysl Bůh z mého dětství a s Ním jenom jedna jediná věta: „Jestli Bůh skutečně existuje a já teď umřu, určitě půjdu do pekla.“ (Později jsem si uvědomila, že to zrovna nebyl pozitivní impulz k obrácení, ale v té chvíli jsem to takto prožila.)

Nevím, jak přesně popsat, co se ve mně odehrávalo – všechna ta potlačovaná prázdnota, odpor k tomu, jak jsem žila, všechna ta jalovost stále si na někoho hrát, být tou, která levou zadní dá kdekomu kopačky, protože si to může dovolit – to všechno se mi vyplavilo před očima ve veškeré nahotě a odpornosti.

Ráno jsem se dožila, ale něco se navždy změnilo.

Protože jsem žila ve studentské partě se silnými vazbami, nedokázala jsem ji opustit hned. Začala jsem alespoň tajně utíkat z diskoték a jako celník jsem se tiše vkrádala do kostela, který byl naproti našemu internátu. Tam jsem stávala v zadu, v největší tmě a za sloupem, aby mě nikdo z těch „svatých duší“ v kostele neviděl.

Chodili tam totiž mladí věřící, které jsem znala od vidění, a bála jsem se, že by mě poznali. V duchu jsem jim (s určitým úšklebkem) říkala „dobré kostelní děti“.

Ale zanedlouho, už silně přitahovaná Bohem k úplné změně života, když už jsem na této nové cestě potřebovala i lidskou pomoc, prosila jsem toho mého znovu nalezeného, ale stále neznámého Boha, aby si mě ty dobré kostelní děti všimly. A všimly. Byla to moje první vyslyšená modlitba... Bez souzení mě přijaly mezi sebe. Dodnes jsem jim za toto gesto přijetí velmi vděčná. Pozvaly mě na svoje tajné setkání na faru, a to měly fakt odvahy – za tvrdého komunismu bylo udávání běžné a přece jen, co o mně věděly? Když jsem byla na faře poprvé, uviděla jsem tam obrovskou knihu. Otevřela jsem ji a zrak mi sklouzl na větu:

„... Kdo nemluje, nepoznal Boha, protože Bůh je láska.“ (1 J 4, 8)

Zůstala jsem jako přikovaná. Byla to Bible, to jsem věděla, ale nikdy předtím jsem z ní nečetla. Pamatuji si, že jsem si tu větu hned opsala a od té doby byla stále ve mně. Pořád se ozývala a já si uvědomovala stále silněji, že všechno to, co jsem až doposud žila, láska nebyla... a nebyl to ani Bůh! Velmi jsem toužila po lásce – milovat a být milovaná. Ale to, co jsem žila, byla jen požívačnost a manipulace.

Bylo toho mnoho, co potom následovalo, ale shrnu bych to jen do jediné věty:

Bůh mě začal učit žít, skutečně se radovat, ne jen vyhledávat potěšení.

Spoustu z těch běžných potěšení mi neodňal, jen je očistil, proměnil. I dnes, po letech, cítuji to stejně: že s mým Bohem přežiju. Že JEN s Ním přežiju!

S. Veronika Barátová je zasvěcenou sestrou v Komunitě Blahoslavenství. Pochází ze Slovenska, kde i nyní působí, mnoho let ale pracovala na Moravě – v Dolanech u Olomouce. Věnuje se formaci členů Komunity, duchovnímu doprovázení, vede duchovní obnovy a semináře na různá témata duchovního života.

Původní článek byl převzat z www.mojpribeh.sk, pro časopis IN! – dívčí svět upravila Helča